Перекладач: Л. С. Первомайський

Під небом голубим, в своїй-таки землі,
Вона знудилась і зав'яла...
І, певно, юна тінь її, мов на крилі,
Вже наді мною пролітала.

Та неприступний є тепер між нас поріг.
Не відродить жаги моєї:
Я слухав смертну вість з байдужих уст чужих
І байдуже зважав на неї.

Так ось кого любив я серцем вогняним
З таким нелегким пориванням,
З такою ніжністю і почуттям сумним,
З таким безумством і каранням!

Де муки, де любов? Уже в душі моїй
Для тіні, що мене шукає,
Для спомину про дні затрачених надій
Ні скарги, ні сльози немає.